

Едно звено.

Най-великото нѣщо, което ние познаваме въ свѣта, това е животътъ. Не е въпросътъ до нашиятъ схващания за живота, нито до онова, което чувствуваме и мислимъ за живота. Това сж частични схващания. Ние говоримъ за цѣлокупния животъ, който се заключава въ това, което виждаме отвънъ, въ което се е проявилъ, и това, въ което за въ бждеще ще се проявява. Съвременното човѣчество се намира въ положението на малкитѣ деца. Съвременнитѣ хора иматъ смѣтни понятия за самия животъ, както и за неговитѣ проявления. Подъ думата „животъ“ ние разбираме онова, което човѣкъ желае. Човѣкъ желае живота. Знанието, богатството, силата, както и цѣлата външна обстановка сж приятни само тогава, когато животътъ сжществува. Всички тия нѣща сж условия за самия животъ. Ако животътъ не сжществува, тѣ сж безпредметни. Свѣтлината е безпредметна безъ очитѣ. Музиката, звукътъ е безпредметенъ безъ ушитѣ. Словото е безпредметно безъ човѣшкия езикъ.

Днесъ всички говорятъ за новото, но въ какво седи то? Виждате една картина и казвате: Нѣщо ново има въ тази картина.—Кое е новото въ тази картина, не разбирате. За да се произнесете върху новото въ картината, вие трѣбва да я нарисувате. Другъ нѣкой казва, че тази картина е хубава. Въ какво седи хубавото на тази картина? Казвате за нѣкой човѣкъ, че е красивъ. Въ какво седи неговата сила, неговата красота? Всѣко нѣщо,